

Kbelík Bundesbanky má díru

 tichyseinblick.de/meinungen/bundesbank-rekapitalisierung

27. Juni 2023

Autor: **Markus Krall**

AUTOR FOLGEN

Dne 27. června 2023

Znovu se vynořují vzpomínky na starou party písničku "V kýblu je díra, Karl-Otto, Karl-Otto" - písnička, která má mnoho veršů o tom, že tenhle kýbl je rozbitý a ať je jakkoli těžký, dokáže nelze opravit, protože všechny nástroje jsou nepoužitelné kvůli nedostatečné péči. Kdysi jste si to oblékal, když jste toho měl rozhodně moc.

S ohledem na situaci naší Bundesbanky se ptám sám sebe , zda není náhoda, že kdysi existoval prezident Bundesbanky křestním jménem Karl-Otto (Pöhl), v jehož době ještě nebyla bilance této kdysi ctihodné instituce. plně děr jako švýcarský sýr a jestli ta píseň

není očekávaným voláním o pomoc našich učňů měnové politiky na předky, protože všechen chaos, který způsobili, byl vlastně vždy předvídatelný.

Protože kbelík Bundesbanky má díru, přesněji řečeno: vaše rozvaha ji má. To platí nejen pro Bundesbanku, ale pro všechny členské banky ECB, včetně ECB samotné, včetně Fedu v USA a většiny ostatních centrálních bank na planetě.

Je to taková, kterou samy centrální banky zatloukaly do dna kbelíku sekerou a oznámily, že nezáleží na tom, jestli má kbelík díru, protože pořád vypadá jako kbelík, když ho vložíte, stačí ho položit na podlahu. Podle názoru ECB jsou funkční lopaty každopádně přeceňovány.

Jak to tedy vytáhli a o jakou díru přesně jde?

K tomu se musíme vrátit trochu do historie. Možná si ještě před pár lety vzpomenete na Draghiho „co to dá“? „Největší měnový politik všech dob“ nám tehdy slíbil, že udrží euro pohromadě – ať to stojí cokoliv. Nemyslel samozřejmě, ať to stojí cokoli pro něj, ale ať to stojí nás. Ale to jsou jemnosti, o kterých by bylo pod důstojnost Rady guvernérů polemizovat.

Pro ECB a její členské banky to „ať už to jde“ spočívalo v nákupu státních dluhopisů s cílem tlačit úrokové sazby, které se hromadí na domnělém (ale ve skutečnosti zaniklém trhu) na úroveň, kdy předlužené země eurozóny se nemůže dostat do platební neschopnosti. Měl také poskytnout prostor pro oddlužení, ale ve skutečnosti to byl samozřejmě program odměn a pobídek pro státní vlády, aby se více zadlužily.

Jak přesně nejen snižujete úrokové sazby na krátkém konci (kde stejně vždy měla ECB slovo v krátkodobých refinančních sazbách bank), ale také na dlouhém konci, tedy u cenných papírů s pevným výnosem se zbytkovou splatností 5, 7 nebo 10 let? Jednoduše:

Nakupujete státní dluhopisy za čerstvě vytištěná eura, dokud umělá poptávka nepovede ke zvýšení ceny fixního úroku na trzích s pevným výnosem, čímž se sníží efektivní úrok na papíře.

Říkáte, že je to zakázané státní financování? Nebylo by to v Maastrichtské smlouvě výslovně zakázáno, říkáte? Ano, samozřejmě, ale našli jsme trik, který dává nečinným soudcům u Spolkového ústavního soudu a Evropského soudního dvora záminku, aby nezasáhli. Cenné papíry nekupujeme přímo od států, ale kupujeme je v balíčcích od zprostředkovatelů finančního trhu, jako je BlackRock či jiní, a děláme je o něco bohatšími, než jsou. Na těch pár miliardách už nezáleží, ne?

Tyto papíry nakoupené ve velkém pak balíme do suterénu ECB, Bundesbanky a dalších členských států Eurosystemu a doufáme, že tam nezpůsobí žádnou škodu. Tímto způsobem se do rozvahy dostalo více než 4 biliony eur ve státních dluhopisech a co tam nyní dělají? Ztrácejí hodnotu. proč to dělají? To je docela snadné. Když úrokové sazby rostou, u cenných papírů s pevným výnosem se stane opak toho, co se stane, když úrokové sazby klesnou. Ztratíte tržní hodnotu. jak si to představuješ?

Důsledky „obratu úrokových sazeb“ lze snadno demonstrovat na příkladu 10letého dluhopisu s úrokovou sazbou 0,5 procenta a zvýšením tržních úrokových sazeb na 5 procent: dluhopis za řekněme 1 000 eur generuje 0,5 procenta Úrok 5 eur ročně. Kumulovaný úrok za celé období 10 let je 50 eur. Pokud úroková sazba u 10letých dluhopisů na kapitálovém trhu stoupne na 5 procent, získá kupující nového dluhopisu za 1000 EUR již 50 EUR ročně, tedy celkem 500 EUR. Rozdíl 450 eur činí starý dluhopis v maloobchodě neatraktivním, pokud jeho cena neklesne natolik, aby kupujícímu kompenzovala ztracený úrok. Pokles ceny odpovídá rozdílu mezi diskontovanými peněžními hodnotami dvou peněžních toků, v tomto případě kolem 340 eur. Dluhopis tak ztrácí na hodnotě

340 eur nebo 34 procent. Je snadné vidět, že čím delší je zbývající doba trvání dluhopisu a čím více rostou úrokové sazby, tím větší je účinek.

Obrat úrokových sazeb z prakticky 0 procent za celé období v dolarech a eurech na 4 až 5 procent nyní vede na světovém trhu dluhopisů k odpovídajícím velkým cenovým ztrátám v celkové výši 15 až 20 bilionů amerických dolarů.

A nezanedbatelná část těchto dluhopisů je v účetnictví ECB, jak jsme právě diskutovali, díky Mario Draghimu. Ztráty jsou skutečné, i když je papír držen do splatnosti, protože ušlý úrok je také skutečnou ekonomickou ztrátou, ziskem, který není dosažen a který by jinak mohl být vyplacen do státní pokladny. Jak vysoké jsou ztráty v ECB a jejích členských bankách? To je těžké rychle říci, protože potřebujete znát přesnou strukturu zbývajících podmínek držení cenných papírů. Na trhu se ale pohybuje kolem 10 procent nominální hodnoty, takže při reprezentativním vzorku by ztráta našich měnových autorit mohla činit i 400 až 500 miliard.

Bundesbanka drží 666 miliard ze 4,5 bilionu. Jaké d'ábelské číslo. Vzhledem k velikosti portfolia by mělo být snadné vymazat svůj vlastní kapitál ani ne 6 miliard eur s cenovými ztrátami. Pokud Bundesbank ztratí 10 procent z toho, její vlastní kapitál rychle klesne na minus 60 miliard. Pevná Bundesbanka je pak předlužená.

Nyní, samozřejmě, vzhledem ke schopnosti centrální banky vytvářet peníze z ničeho, ergo tisknout je, to není tak, že by kvůli tomu mohla zbankrotovat. Nezkrachoval by ani padělatel, který tiskne dokonalé květiny. Předlužení pro centrální banku neznamena automaticky okamžitý bankrot. Centrální banka zaniká, až když v ni lidé ztratí důvěru. Pak peníze utečou, utratí je, jakmile je získají, a podpoří hyperinflaci, která to místo spálí.

Podle všech zkušeností k této ztrátě důvěry dochází, když záporný vlastní kapitál centrální banky překročí úroveň hrubého národního produktu její měnové oblasti. Skutečnost, že k tomu máme díky popsanému efektu ještě hodně daleko, i přes snahu federální vlády a dalších nás deindustrializovat se hrubý národní produkt eurozóny stále pohybuje kolem 13,4 bilionu eur, alespoň pokud věříte oficiální statistiky.

To však k uklidnění nás nebo Rady guvernérů ECB nestačí. Protože s bilanční pravdou to pánové opravdu nemají. S ohledem na klesající bonitu zemí eurozóny ECB ve skutečnosti sedí na obrovské hromadě bezcenného papíru. Totéž platí pro velkou část bankovního dluhu v jejich účetních knihách, vzhledem k tomu, že bilance bank jsou také v troskách v důsledku korporátní zombifikace, špatných úvěrů a poklesu cen dluhopisů.

Cíl 2, pohledávky Bundesbanky vůči ostatním členským centrálním bankám ECB, ukazuje, jak opatrná je Bundesbanka se svou rozvahou. Těch 1,2 bilionu eur je nedobytných. Všichni to vědí, nikdo o tom nemluví. Byla tedy jejich hodnota v rozvaze opravena? Ne, kde myslíš? Nemusíme to dělat, protože euro trvá věčně. ironie pryč

Osobně si nemyslím, že bilance ECB v současné době 8 bilionů eur obsahuje nějaká cenná aktiva kromě zlatých rezerv členských bank. Nehoda, kterou jsme právě viděli v rozvaze Bundesbanky, je první v dlouhém řetězci přísah našich centrálních bank, které teprve přijdou. Paní Lagardeová ostatně zareagovala rychle a dala jasně najevo, že příčinou těchto bilančních problémů je změna klimatu.

„V kbelíku je díra, Karl-Otto, Karl-Otto!“ Tak to zacpěte, ach Henry, pak to hned zacpěte!

reklama

KLARE WORTE
STARKE MEINUNGEN

DAS NEUE HEFT

Copyright Tichy's Insight 2023